

Nieuwsbrief Dagmar Sikkema

Hallo allemaal,

Allereerst wil ik iedereen onwijs bedanken voor de overweldigende steun en support die mensen mij gegeven hebben toen ik wegging en nog steeds. Heel bijzonder hoe we samen als kerk een nieuw avontuur aangaan. Ik ben vandaag, 1 september, al iets meer dan 3 maanden in Brazilië. Hoog tijd voor een nieuwsbrief. De reden dat ik niet eerder een nieuwsbrief geschreven heb heeft alles te maken met het aanpassen aan het leven hier. Door alle veranderingen, nieuwe projecten en processen waar je mee te maken krijgt in zo een transitie periode heb je niet altijd een duidelijk verhaal om te vertellen. Maar nu alles loopt en/of opgestart is deel ik graag met jullie waar ik mee bezig ben geweest!

Aangekomen bij Shores of Grace werd ik vrijwel direct ingezegend als staf van de organisatie. Daarna was het vooral heel erg wennen. Niet eens zozeer de cultuur, maar vooral het veranderen van ritme. Alles stopt opeens. Er viel weinig meer te regelen want ik was er nu. Iedereen die aankomt heeft eerst een aantal weken om te wennen en vooral te focussen op het aanpassen aan de omgeving. Iedereen neemt een stukje van zijn stress of ritme mee die niet per se passen bij die van Shores of Grace. Na die aantal weken rust worden je dagen langzaam drukker en voller en ga je volledig meedraaien in het team. Zo ben ik nu bijna twee maanden onderdeel van het Father's love team. Het team wat wekelijks de prostitutiestraat opgaat voor gesprekken en het uitdelen van de liefde van God. Daarnaast verzorgen we maandelijks een discipelschaps avond voor vrouwen die de straat al verlaten hebben, gaan we steeds meer trainingen geven aan kerken en groepen.

Op vrijdag avond gaan we standaard naar het centrum van Recife, waar de straat achter de boulevard de hotspot voor prostitutie is. Na een lange werkweek is het altijd even zoeken naar energie om 's nachts nog de straat op te gaan. Meestal zorg ik voor wat vrije tijd op vrijdag middag of vrijdagavond om even bij te komen en voor te bereiden op de avond. Om 9 uur 's avonds komt iedereen bij elkaar in de gebedsruimte op de base. Eén iemand begint te spelen op een gitaar of piano waarna langzaam iedereen naar binnen stroomt. Aangezien velen direct van een andere ministerie of andere werkzaamheden komen beginnen we altijd met rustige muziek. Op deze manier heeft iedereen de tijd om even tot rust te komen en hun gedachten op God te focussen. Na een tijdje zwelt de muziek aan en worden wat nummers of zinnen ingezet. Braziliaanse aanbiddingsmuziek is nog steeds één van mijn meeste favoriete dingen van het leven hier. De vrijheid waarmee mensen hier zingen en aanbidden vol in de geest en vanuit het diepste van hun hart raakt me elke keer weer. Na een tijdje begint de één na de ander te bidden voor specifieke vrouwen en mannen of groepen die we gaan tegen komen op straat. Hoe krachtig is het om dan juist die persoon op straat tegen te komen en te kunnen zeggen "hé! We hebben zojuist dit en dit voor jou gebeden!". Heel gaaf.

Na de tijd van aanbedding maakt iedereen zich klaar om te vertrekken in de "Combi" ons volkswagenbusje. Deze keer begon het net hard te regenen toen we weg wilden gaan. Na de eerste bedenkelijke gezichten begon de vraag "wel of niet gaan?" naar boven te komen. Maar ja, op hoop van zegen toch met z'n allen in de Combi gestapt en begonnen aan de 30 minuten durende rit naar het centrum. Daar aangekomen regende het nog net zo hard of zelfs nog harder als eerst. Aangezien het een lange straat is, was lopen in de stromende tropische regen niet echt het beste idee. Uiteindelijk zijn we met zijn allen in de Combi gebleven en reden we elke keer naar de volgende groep vrouwen om daar vervolgens in groepjes mee te gaan praten. Bijzonder elke keer weer. Het zien van bekende gezichten van een half jaar geleden of het ontmoeten van nieuwe vrouwen op straat. Door de weersomstandigheden was deze avond anders. De verbazing op de gezichten toen ze ons aan zagen komen rennen door de regen om naast hun te schuilen voor de stortbuien. Twee vrouwen vertelden hoe hun week ging en ik kon de wanhoop op hun gezichten zien terwijl ze trilden van de kou. Ze hadden

een slechte week. Een slechte week betekende dat ze geen één klant hadden gehad. Hoe reageer je dan? Je bent blij dat ze geen klant hebben gehad maar tegelijkertijd begrijp ik dat ze geld nodig hebben om hun rekeningen te betalen. De realiteit van deze vrouwen is hard en ook al weet ik dat God een andere bestemming voor hun heeft is het lastig om ze zo te neergeslagen te zien. Wel had ik het voorrecht om voor deze twee vrouwen te bidden. Aangezien mijn gebeden in het Portugees nog heel basic zijn bid ik dan liever in het Engels of Nederlands. Zo is het makkelijker om naar God te luisteren en een gericht en doorgrond gebed te bidden. Hierdoor heb ik ook meer tijd om vervolgens wel in het Portugees uit te leggen wat God tegen ze wil zeggen (wat mij een stuk beter af gaat). Hoe dan ook, ze voelen de liefde van God wat door het gebed stroomt in elke taal! De gesprekken, de knuffels achteraf en het mogen uitdelen van een beetje van de blijdschap, liefde en hoop van God maakt het meer dan waard om door de stromende regen de straat op te gaan. Elke week is anders en voelt ook anders. Soms is er iets gebeurd op straat waardoor bijna alle vrouwen zich heel gesloten op stellen. Soms is het een goeie week en lijken ze alles wat God tegen ze wil zeggen wel op te willen zuigen en heb je gesprekken van een half uur of langer. Soms regent het en hebben ze die knuffel net even nodig. Aangezien we elke vrijdag de straat op gaan vormen zich echt waardevolle relaties en is het mogelijk om met de vrouwen alleen af te spreken en koffie te drinken of op visite te gaan. Het samen leven, naast ze staan en het opbouwen van vriendschap maakt dat ik mij enorm gezegend voel dat ik hier mag zijn en deel mag uitmaken van het Father's love team!

Naast het Father's love team help ik in ieder geval één dag in de week in het opvanghuis voor meiden, Bethany Vila met de baby's (op dit moment 2 kleuters en 2 baby's). Daarnaast zijn we net begonnen met een kookcursus voor de tienermeiden om ze de basis aan te leren. Velen hebben geen idee hoe ze groenten moeten snijden of hoe lang je rijst kookt. Rijst en bonen met wat vlees is waar hun (en nu mijn) lunch en avondeten altijd uit heeft bestaan.

Verder ga ik vaak naar de discipelschaps avond voor tieners (10-15) uit één van de armere wijken in de buurt. Op dinsdag avond gaan we met een team naar de wijk of halen we de kinderen op om een simpele korte studie te geven. Ik weet niet precies wat ik de eerste keer verwachtte, maar deze avonden zijn tot nu toe onderdeel geweest van de meest speciale momenten hier tot nu toe. Het kunnen leren van de leiding die de Bijbelstudies geven is heel bijzonder. Hoe zij de aandacht van de tieners erbij kunnen houden en ze elke keer met liefde weer kort tot de orde roepen vergt veel ervaring en geduld. De lessen worden inhoud gegeven met Mario poppetjes en stenen met verf om de tieners iets te geven om de aandacht erbij te houden. Het leren kennen van elkaar en de ruimte die er is om te grappen en te grollen zorgt voor een ontspannen sfeer. Tot nu toe is mijn rol vooral voetballen met de tieners na het serieuze gedeelte en het helpen begeleiden van de avond.

Deze dinsdagavond begonnen we met aanbedding. Iets wat de kinderen vooral kennen als druk, veel geluid, veel lichten en veel gesprng, maar dat was nu niet de bedoeling. Met zijn allen liepen we naar het voetbalveld en ploften daar neer. Nog lekker druk vroegen ze zich af wat we gingen doen op de grond. Eén van de leiders legde rustig uit dat het thema van deze maand intimiteit met God is en wat dat betekend. Dat aanbedding een vorm van intimiteit is en dat de tieners nu overal mochten gaan zitten, liggen, staan waar ze wilden en hij iets zou spelen op de gitaar. Toen ze dat hoorden begonnen ze chaotisch heen en weer te rennen, maar uiteindelijk vond iedereen een rustig plekje. Toen de gitaarmuziek ingezet werd en de leiding begon met zingen werd het helemaal stil. Het zien van deze tieners lekker relaxt liggend en luisterend op de grond terwijl ze net nog zo druk waren was één van de mooiste momenten tot nu toe. Ik moest bijna huilen en achteraf bleek dat ik niet de enige van de leiding was geweest die echt ontroerd was tijdens dit moment. De rust en vrede die voor even over deze kinderen kwam was zo uniek en speciaal dat ik ook nu ik dit opschreef nog met tranen in mijn ogen zit. Dankbaar dat ik hier mag zijn.

Naast deze ministeries ben ik begonnen met werken voor het mediateam als tekstschrijver. Mijn teksten en blogs zullen onder andere op de hopelijk snel te verwachten nieuwe website van Shores of Grace komen te staan. Ik zal bij meerdere researchprojecten betrokken zijn als ondersteuning van het Father's Love team, mediateam en de organisatie in het algemeen. Ondertussen is de organisatie zelf ook enorm aan het veranderen. Daar zal ik volgende keer wat meer over schrijven!

Verder geniet ik enorm van het hier zijn en beter leren kennen van een fantastische groep mensen. Regelmatig voel ik me ontzettend dankbaar dat God me deze kans heeft gegeven om deel te zijn van wat er hier al gebeurd en wat er allemaal nog aan gaat komen. Ik wil graag afsluiten met jullie enorm te bedanken voor alle support in gebed, kaartjes, maar zeker ook op financieel gebied. Vragen voor

sponsoring was voor mij één van de grootste obstakels in mijn besluit om missionary te worden. God heeft mij van tevoren echt voorbereid op alle aspecten van het afhankelijk zijn van andere mensen voor je onderhoud tot het delen van mijn leven. In deze tijd van voorbereiding heeft God heel duidelijk gezegd dat ik me hier geen zorgen over hoefde te maken. Ik ben dan ook super dankbaar, sprakeloos en gezegend dat dit ook daadwerkelijk zo is door al jullie afzonderlijke giften! Misschien ben ik nog wel trotser op het feit dat het dus ook anders kan en dat er hoop is voor nieuwe aanstormende missionarissen in de kerk!